

Klokken blev skruk

Graveren ved Hatting kirke ringer hver dag på sin falske klokke

Det er meget få, der kan høre det, men når graveren fra Hatting går op i kirketårnet for at ringe solen ned, er det falske toner han sender ud over sognet.

For et par år siden opdagede graveren Vagn Madsen, at der var kommet en revne i kirkens klokke.

Revnen er kun få centimeter lang, men det er nok til, at klokken får en biklang, som man skal være kender for at høre.

- En dag da jeg havde ringet med klokken, så jeg, at en ældre mand stod og så undrende op mod kirketårnet.

- Da jeg kom hen til ham, sagde han, at klokken var falsk. Jeg spurgte ham, hvor i

alverden han vidste det fra, og han svarede, at det kunne han skam høre, fortæller Vagn.

Bortset fra den ældre mand er der ikke mange, der har opdaget, at graveren sender urene toner ud over byen.

Men klokken bliver alligevel udskiftet, for den har hængt der siden 1767, og er ikke blevet omstøbt siden 1885.

- Når vi skifter klokken ud,

restaurerer vi samtidig klokkestolen og de bjælker, der går ind i muren, fortæller Vagn, der også glæder sig til at kirketårnet bliver sat i stand i 1993.

Men Vagn må finde sig i at ringe med den falske klokke et stykke tid endnu, for den nye klokke bliver først leveret i starten af 1992. (Aa)

Anne og Aksel Sørensen i dagligstuen, som dengang Annes forældre levede. (Foto: Lars Juul)

- Vil sætte et minde

Anne og Aksel Sørensen giver 100.000 til ny kirkeklokke i Hatting

Anne og Aksel bor på deres gamle fæstegård uden for Hatting, og der har de boet i en menneskealder.

Gården har ikke flyttet sig siden den blev bygget mellem 1905 og 1910, men alligevel er ægteparret kommet længere væk fra Hatting.

Den nye forbindelsesvej til motorvejen har gjort vejen ind til Hatting en kilometer længere, men ellers er der ikke meget, der har forandret sig på gården siden starten af århundredet.

Ovenover indgangen til stuehuset står årstallet 1913 malet på muren.

Indenfor står møblerne stadig næsten ligesom dengang Annes forældre boede på gården.

Det eneste, der bryder den smukke bondestil fra århundredeskiftet, er en moderne telefon og et fjernsyn.

- Vi synes godt, vi kunne undvære 100.000 til en ny kirkeklokke, siger den 82-årige Aksel med et lunt smil.

Det er nu ikke, fordi Anne og Aksel har været ivrige kir-

kegængere, at de vil hjælpe Hatting Kirke.

- Men vi synes jo, at det er et godt minde at give os selv.

- Vi havde først tænkt på at betale en blyindfattet rude til kirken, men så læste vi i kirkebladet, at klokken var revnet, fortæller Aksel.

Anne og Aksel har ingen børn, og de synes ikke, de har behov for at bruge så mange penge på sig selv.

- Der er ikke så stor interesse for landbrug idag, så vi vil ikke lave noget ved gården, og nye møbler har vi heller ikke brug for, fortæller Anne, der er født på gården for 81 år siden.

-De er i kostalden

Ægteparret husker sammenholdet i Hatting som bedst før i tiden.

- Dengang kendte vi hinanden allesammen, nu kender vi ingen, siger Anne, der synes, der kom så mange nye fremmede inde i byen i begyndelsen af 70'erne.

Aksel peger på telefonen med det gamle håndsving og fortæller om centralbestyreren, Hansen.

- Hvis nogen ringede og ikke kunne få fat på os, sagde Hansen altid til dem: »Det er fordi, de ikke er kommet ind fra kostalden endnu«.

Da Anne og Aksel var unge, var der kun to muligheder, når man blev færdig med skolen.

- Enten kom man i lære, eller også fik man plads på en gård, fortæller Aksel, der selv fik sit første job på en gård, da han var ni år.

- De unge fra gårdene gik til Hatting Skytte- og Ungdomsforenings baller i forsamlingshuset hver måned, husker Anne, der synes, der var mere liv i byen i 30'erne, end der er i dag.

- Dengang var der både sadelmager, bødker, skomager, smed, mejeri og barber, men da de blev gamle, var der ingen der kunne se en fremtid i at føre deres forretninger videre, så derfor forsvandt håndværkerne.

Vil skænke møbler til et museum

Lampen på kommoden er den første type petroleumlampe, der blev lavet efter tæl-

lelyset, fortæller Aksel, og den er bare en af de helt unikke ting som ægteparret har bevaret i over 70 år.

- Vi håber, at et museum vil overtage vores møbler, når vi engang går bort, siger Anne, for vi synes jo ikke, at tingene skal skilles ad.

Og det forstår man godt, når man ser det tunge fembenede egetræs-spisebord, der passer smukt til buffeten i baggrunden.

Selv i deres køkken har Anne og Aksel bevaret de gamle ting fra Annes forældres tid.

•Komfuret med jernringene er fra omkring 1940 og kommer fra Skive Jernstøberi, og slagbænken i hjørnet er også fra forældrenes tid.

Aksel og Anne har ikke stillet nogle krav til den nye kirkeklokke, men sognepræst Elisabeth Bøtkjær har for sjov truet med, at den skulle kunne høres helt ud til Eriknauer.

- Men det kommer den nu nok ikke til, smiler de to givere, der uden tvivl har Hattingsgens smukkeste hjem. (Aa)

Om graveren Vagn Madsen fra Hatting Kirke er umusikalsk, er svært at svare på, men det er nu ikke hans skyld, at klokken ringer falsk. (Foto: Lars Juul)